

บทที่ 4

ระบบการศึกษาของสหรัฐอเมริกา

การจัดการศึกษาในประเทศสหรัฐอเมริกาค่อนข้างจะซับซ้อน แต่ละรัฐจัดการศึกษาของตนเอง คือควบคุมและดำเนินการจัดการศึกษาในรัฐของตน โดยการกระจายอำนาจในท้องถิ่นและเป็นตัวแทน มีวัตถุประสงค์ในการจัดการศึกษาคือมุ่งให้เด็กทุกคนในรัฐนั้น ๆ ได้เรียนหนังสือ โดยเริ่มเข้าเรียนตั้งแต่อายุ 6 ปี จนถึงอายุ 16 ปี หรือ 18 ปี ในบางรัฐ การศึกษาในระดับมัธยมศึกษาเป็นภารกิจอีกประการหนึ่งที่ท้องถิ่นต้องจัดให้แก่เด็กเช่นกัน เด็กที่มีอายุระหว่าง 5 - 17 ปี ได้เรียนหนังสือถึง 90 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งเป็นสถิติที่สูงที่สุดในโลก

แผนการศึกษาของสหรัฐอเมริกา แบ่งระบบการศึกษาออกเป็น 3 ระดับ

ดังนี้

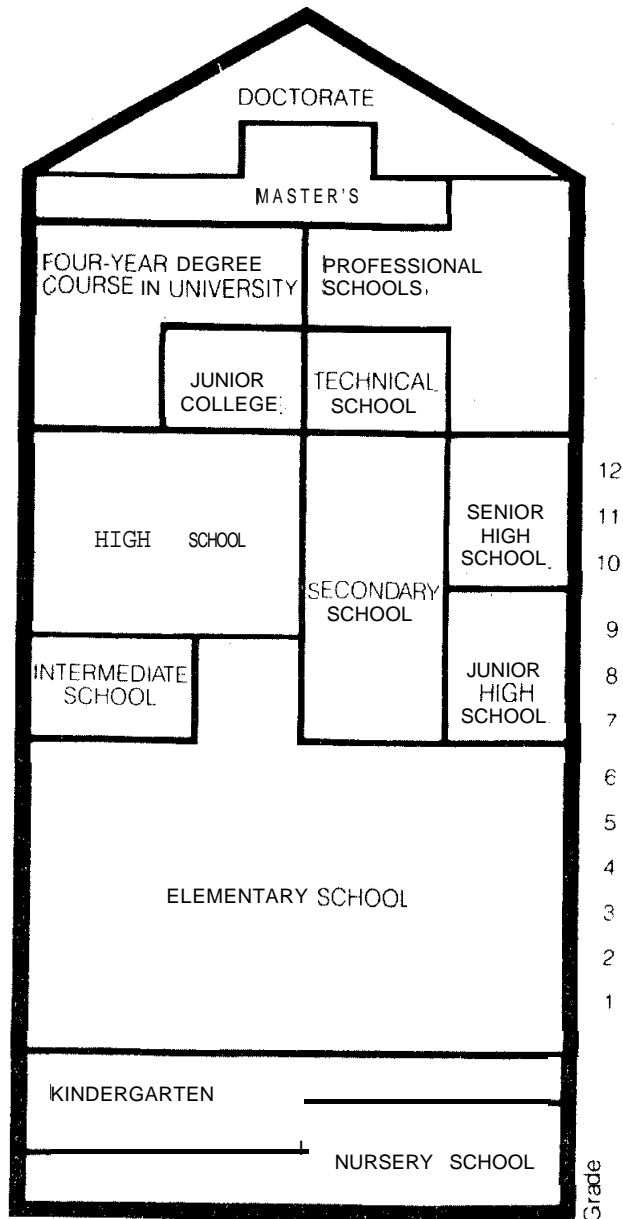
1. ระดับประถมศึกษา (Elementary Education)
2. ระดับมัธยมศึกษา (Secondary Education)
3. ระดับอุดมศึกษา (Higher Education)

การศึกษาระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ใช้เวลาเรียนทั้งสิ้น 12 ปี โดยแบ่งระดับประถมศึกษาออกเป็น 6 เกรด มัธยมศึกษา 6 เกรด แบ่งเป็น 2 ระยะคือ

- มัธยมต้น ระหว่างเกรด 7 - 9
- มัธยมปลาย ระหว่างเกรด 10 - 12

ส่วนการศึกษาระดับอุดมศึกษา (Higher Education) นั้น เป็นการศึกษาระดับปริญญาตรี ซึ่งใช้เวลาเรียน 4 ปี และยังมีการศึกษาที่ใช้หลักสูตร 2 ปี เมื่อสำเร็จแล้วจะได้รับประกาศนียบัตรหรืออนุปริญญา

โครงสร้างระบบการศึกษาของสหรัฐอเมริกา

การศึกษาในระดับสูงกว่าปริญญาตรี คือระดับปริญญาโท (Master's) ระดับปริญญาเอก (Doctorate) และระดับสูงกว่าปริญญาเอก ผู้ที่จะเข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษาได้นั้นต้องเป็นผู้สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (Senior High School - เกรด 12) หรือระดับที่เทียบเท่า

นอกจากการศึกษาทั้ง 3 ระดับที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว ยังมีการศึกษาอื่น ๆ ที่น่าสนใจ เช่น การฝึกอบรมวิชาชีพ การศึกษาผู้ใหญ่ การศึกษาพิเศษ และการศึกษาระดับอนุบาล ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของโปรแกรมการศึกษาในแทบทุกรัฐ การจัดหลักสูตรของโรงเรียนและวิทยาลัยเอกชนมีความคล้ายคลึงกับของรัฐบาล ถึงแม้ว่าการบริหารจะแตกต่างกันบ้าง นอกจากนี้โรงเรียนเอกชนและโรงเรียนรัฐบาลได้ตกลงให้ความร่วมมือกันหลายอย่าง อาทิเช่น นักเรียนของโรงเรียนเอกชนและโรงเรียนรัฐบาลสามารถโอนกันได้ เป็นต้น

สำหรับเด็กทุกคนซึ่งต้องเข้าเรียนตั้งแต่อายุ 6 ปี จนถึง 18 ปีนั้น ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย เด็กที่มีอายุตั้งแต่ 5 - 17 ปี มีโอกาสเข้าเรียนถึง 90 เปอร์เซ็นต์ นับเป็นสถิติที่สูงที่สุดในโลก

ระบบการศึกษาของสหรัฐอเมริกาในแต่ละรัฐมีหลายแบบ คือ

1. แบบ 6 : 3 : 3 คือต้องเรียนในระดับประถมศึกษา 6 ปี (เกรด 1 - 6) ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น 3 ปี (เกรด 7 - 9) ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย 3 ปี (เกรด 10 - 12)
2. แบบ 6 : 6 คือต้องเรียนในระดับประถมศึกษา 6 ปี (เกรด 1 - 6) และระดับมัธยมศึกษา 6 ปี (เกรด 7 - 12)
3. แบบ 8 : 4 คือต้องเรียนระดับประถมศึกษา 8 ปี (เกรด 1 - 8) และระดับมัธยมศึกษา 4 ปี (เกรด 9 - 12)
4. แบบ 6 : 2 คือต้องเรียนระดับประถมศึกษา 6 ปี (เกรด 1 - 6) ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น 2 ปี (เกรด 7 - 8) และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย 4 ปี

รัฐแต่ละรัฐสามารถเลือกใช้ระบบการศึกษาแบบหนึ่งแบบใดก็ได้ ตามความเหมาะสมของท้องถิ่น ระบบการศึกษาที่นิยมใช้ในปัจจุบันนี้คือแบบ 6 : 3 : 3 และแบบ 6 : 6 แต่ละรัฐพยายามที่จะใช้ระบบการศึกษาแบบเดียวกันทั้งประเทศ คือแบบ 6 : 3 : 3 หรือ 6 : 2 : 4

ระดับการศึกษาของสหรัฐอเมริกา

1. อนุบาลศึกษา (Preschool Education)

โดยทั่วไปแล้วการศึกษาระดับอนุบาลจะรับเด็กที่มีอายุระหว่าง 4 - 5 ปี ทั้งนี้เป็นการเปิดโอกาสให้เด็กมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิด ระหว่างบ้านกับโรงเรียน และมีจุดมุ่งหมายที่จะให้เด็กได้รับประสบการณ์ที่มีประโยชน์ เน้นในด้านความพร้อม เพื่อเตรียมตัวให้เรียนในชั้นประถมศึกษาต่อไป

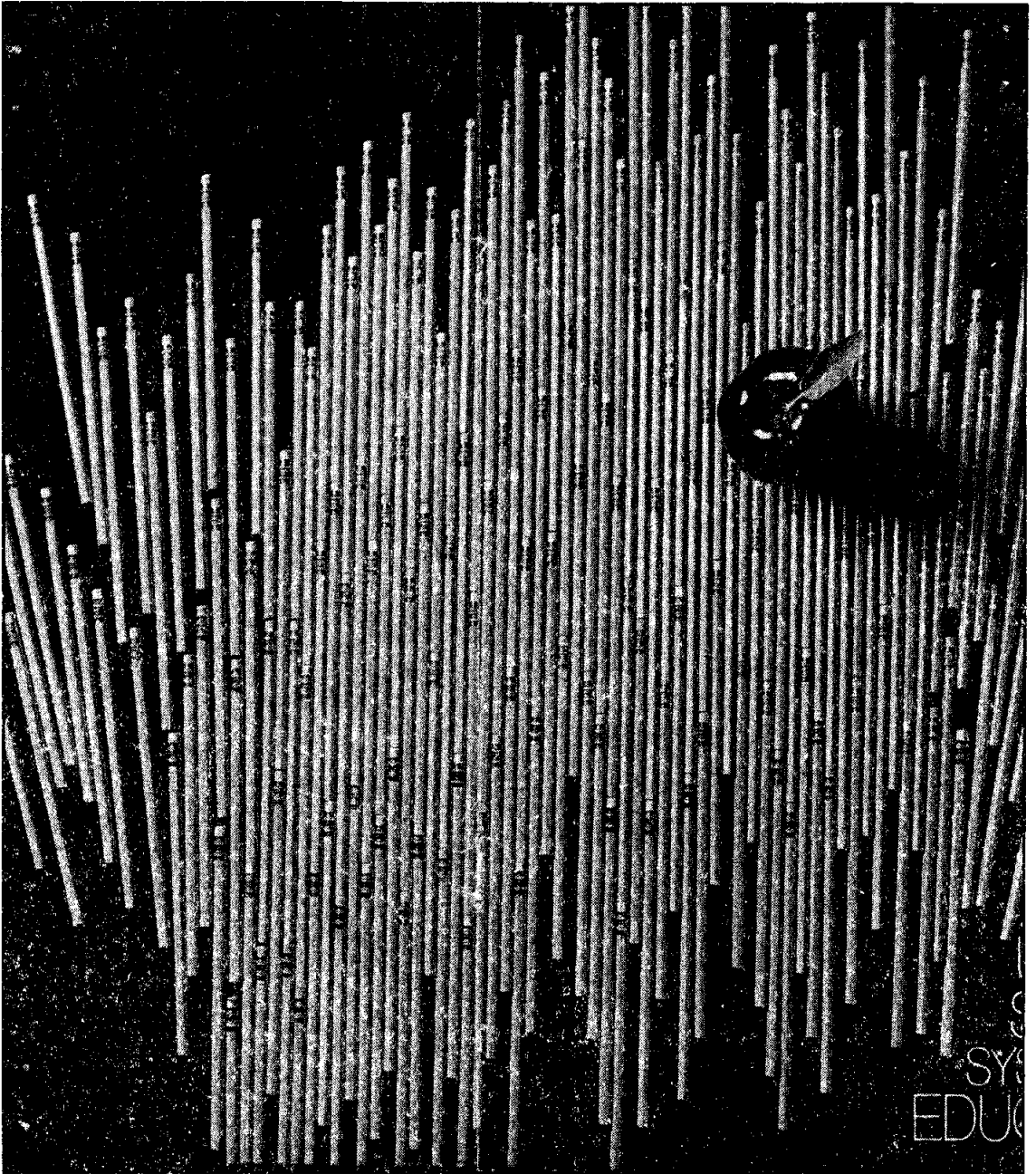
2. ประถมศึกษา (Elementary Education)

การเรียนระดับประถมศึกษา เป็นการศึกษากาตบังคับแบบให้เปล่าสำหรับเด็กทุกคนที่มีอายุตั้งแต่ 6 - 12 ขวบ หรือ 6 - 14 ขวบ ระบบการเรียนอาจเป็นแบบ 1 - 6 หรือ 1 - 8 โดยมีจุดประสงค์หลักเพื่อให้เด็กวัย 6 - 12 หรือ 14 ปี พัฒนาการทางด้านสังคมและสติปัญญาทั่ว ๆ ไป หลักสูตรการศึกษาของแต่ละรัฐอาจแตกต่างกันไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับแบบแผนและเป้าหมายของการศึกษาแต่ละโรงเรียนและชุมชน การเลื่อนชั้นเรียนใช้ระบบ non-grade คือการเลื่อนชั้นโดยอัตโนมัติ เด็กที่ไม่ผ่านวิชาใดก็ต้องเรียนซ้ำและสอบแก้ตัวเฉพาะวิชานั้น เฉลี่ยเวลาเรียนปีหนึ่งประมาณ 180 วัน แนวโน้มในการให้การบ้านลดลง เปลี่ยนเป็นส่งเสริมให้นักเรียนทำการบ้านด้วยความสมัครใจ

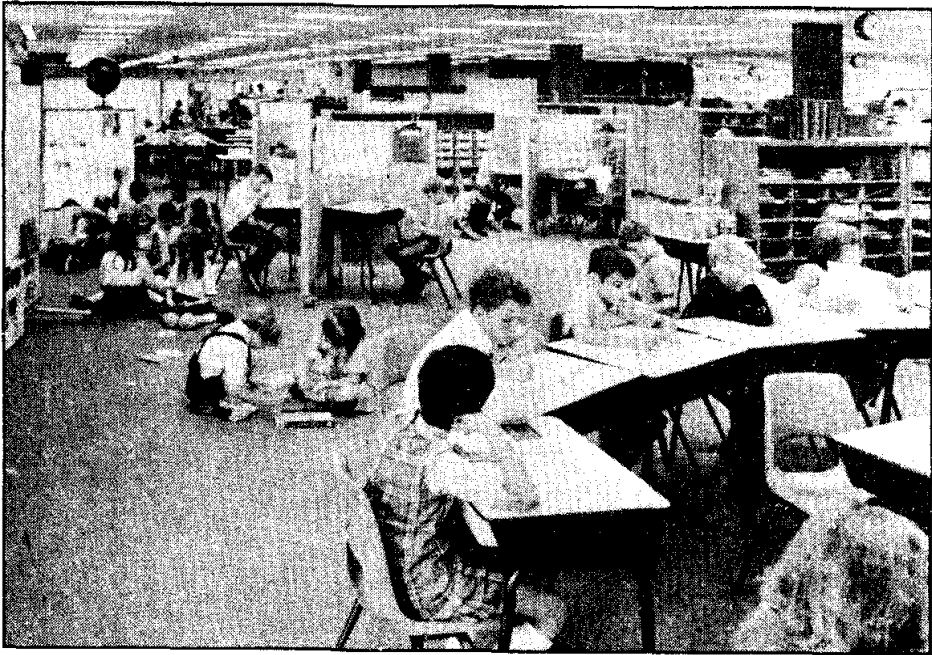
3. มัธยมศึกษา (Secondary School)

จุดประสงค์หลักของการศึกษาระดับมัธยมศึกษา คือการเตรียมนักเรียนเพื่อการดำเนินชีวิตต่อไปในภายหน้า มิใช่เป็นการเตรียมนักเรียนเพื่อเข้าศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัยเท่านั้น การเข้าศึกษาในระดับมัธยมศึกษาจะไม่มีการสอบเข้า

การจัดการศึกษาระดับมัธยมศึกษาในสหรัฐอเมริกา ได้เปลี่ยนมาเป็นโรงเรียนมัธยมแบบประสม (Comprehensive High School) ซึ่งนักการศึกษา

แอปเปิ้ลและดินสอสี่เหลี่ยม ซึ่งปกติจะใช้กันในโรงเรียนในสหรัฐอเมริกา
ตามประเพณีเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาจะมอบแอปเปิ้ลเป็นของขวัญแก่ครู

ห้องเรียนเปิด (Open classroom) แบบไม่เป็นทางการ ทำให้คิดถึง
บ้านที่ได้เป็นโรงเรียน ซึ่งเป็นห้องเรียนเพียงห้องเดียว (ภาพบน) มิได้เห็นเมื่อสิบปี
ที่ผ่านมา

ของสหรัฐอเมริกา ชื่อ โคนนัท เป็นผู้คิด การศึกษาแบบประณนี้เป็นการจัดการศึกษา โดยรวมการศึกษาวิชาการและอาชีพศึกษาเข้าด้วยกัน ทั้งนี้เพื่อเตรียมเด็กทั้ง 2 สาย ระบบการศึกษาดังกล่าวกลายเป็นมาตรฐานการจัดโรงเรียนมัธยมศึกษา (High School) ของสหรัฐอเมริกาในปัจจุบัน

การศึกษาระดับมัธยมศึกษาของสหรัฐอเมริกา แบบเป็น 2 ระดับ คือ

3.1 มัธยมศึกษาตอนต้น (Junior High School)

เป็นช่วงการศึกษาต่อจากเกรด 1 - 6 คือ เกรด 7, 8 และ 9 การแนะแนวการศึกษาในช่วงนี้มีความสำคัญอย่างมาก เพราะนักเรียนจะเริ่มวางแผนในอนาคตไปจนถึงการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและวิทยาลัย โดยเฉพาะระดับ วิทยาลัยชั้นต้น หรือช่วงเวลา 2 ปีแรก ของวิทยาลัยที่มีหลักสูตรการศึกษา 4 ปี

โรงเรียนมัธยมของท้องถิ่น (Local School Districts) มีหน้าที่การดำเนินงานและความคุมโรงเรียน มีการกำหนดหลักสูตรในภาคเรียนหนึ่ง ๆ ให้มีวิชาเรียน 4 - 5 วิชา โดยแบ่งวิชาออกเป็น 2 ประเภท คือวิชาบังคับที่ทุกคน ต้องเรียน และวิชาเลือกในเมืองใหญ่ ๆ จะมีโรงเรียนมัธยมแบบประสม (Comprehensive High School)

3.2 มัธยมศึกษาตอนปลาย (Senior High School)

การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย คือการศึกษาระดับเกรด 10, 11 และ 12 ส่วนมากจะเปิดโอกาสให้นักเรียนเลือกเรียนได้ถึง 3 โปรแกรมหรือมากกว่านั้น เช่น โปรแกรมทางวิชาการ โปรแกรมทางวิชาชีพ และโปรแกรมทั่วไป

- โปรแกรมทางวิชาการ จัดเพื่อให้นักเรียนเตรียมเรียนต่อในระดับ วิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย

- โปรแกรมวิชาชีพ จัดเพื่อให้เด็กได้ฝึกอบรมวิชาชีพสาขาต่าง ๆ เช่น การเกษตร ธุรกิจ คหกรรมศาสตร์ และอุตสาหกรรม เป็นต้น เป็นการฝึก อบรมเพื่อทำให้เด็กพร้อมที่จะทำงานหรือฝึกอบรมในสาขาวิชาชีพเฉพาะต่อไป

- โปรแกรมทั่วไปหรือโปรแกรมรวม เป็นการรวมวิชาการและวิชาชีพเข้าด้วยกัน เมื่อเรียนจบแล้วผู้ที่ไม่ประสงค์จะศึกษาต่อในระดับวิทยาลัยสามารถออกไปประกอบอาชีพได้ทันที นักเรียนที่ต้องการจะมีประสบการณ์จากการศึกษาในโรงเรียนเพียงเพื่ออยากได้ประกาศนียบัตรมัธยมศึกษา มักจะเลือกเรียนโปรแกรมนี้

เด็กนักเรียนอเมริกันส่วนใหญ่ไม่ได้ฝึกฝนในลักษณะให้เรียนตลอดปี แล้วไปสอบเมื่อจบปีการศึกษาเหมือนอย่างโรงเรียนบางแห่งในยุโรป นักเรียนอเมริกันที่สำเร็จการศึกษาต้องเรียนจำนวนวิชาให้ครบตามที่กำหนดไว้ และมีการทดสอบเป็นช่วง ๆ ตลอดปี ปกติแล้วจะมีการให้คะแนนเป็นเกรดคือ เกรด A B C D ถึงเกรด F นอกจากนี้ยังมีการรวมอภิปรายในชั้นและการทำการบ้านอีกด้วย

นักเรียนที่มุ่งจะเข้าศึกษาต่อระดับวิทยาลัย โดยปกติเมื่ออยู่ 2 ปีสุดท้ายของการศึกษาในระดับมัธยม นักเรียนจะต้องทำการทดสอบเพื่อให้มีสิทธิสมัครเข้าศึกษาในระดับวิทยาลัย

ระบบโรงเรียนมัธยมศึกษาในสหรัฐอเมริกา มีการเปลี่ยนแปลงใหม่อีกประการหนึ่งคือ การจัดให้มีโปรแกรมที่ छाอาการเรียนตลอดทั้งปี ทั้งนี้ในหมู่ผู้ทำงานด้านการสอนมีความคิดว่าการปิดประตูโรงเรียนและอาคารเรียน ระหว่างเดือนมิถุนายนถึงกันยายน เป็นการสูญเสียเวลาและสติปัญญา ทำให้การเรียนขาดตอน พวกเขาเห็นว่าควรเปิด छाอาการเรียนให้เป็นประโยชน์ตลอดปี ในช่วงนี้โรงเรียนมักจะเปิดโอกาสให้เรียนเพิ่มเติมบางวิชา ซึ่งเป็นวิชาระดับสูงและจะได้หน่วยกิตในระดับวิทยาลัย วิชาเหล่านี้ไม่มีสอนในภาคเรียนปกติ

ระบบโรงเรียนในสหรัฐอเมริกาไม่ได้หยุดอยู่กับที่ แต่จะมีการพัฒนาให้เฟื่องฟูมาตลอด ทั้งนี้เพราะคนอเมริกันมีจิตสำนึกอันแรงกล้าในการให้เด็กอเมริกันมีสิทธิได้รับการศึกษาที่ดีที่สุดที่รัฐสามารถจัดหามาได้

นักการศึกษาที่ยิ่งใหญ่ในศตวรรษที่ 20 "John Dewey" (1859 - 1952) ผู้คิดค้นศูนย์การศึกษาเด็ก หรือที่รู้จักกันทั่ว ๆ ไปว่า "progressive education" Dewey ของการปฏิรูปสังคม เขามีความคิดด้านการศึกษาวา นักคิด นักวิจารณ์

ควรตัดสินใจด้วยตัวของเขาเอง ทำให้เกิดความเป็นอิสระและเกิดความรักชอบ
ซึ่งเป็นการปฏิรูปการศึกษาแนวหนึ่ง

กว่าการศึกษาของสหรัฐจะได้เป็นรูปเป็นร่างเหมือนปัจจุบันนี้ ได้ผ่านการ
โต้เถียง การศึกษา การสำรวจ การวิจารณ์ และการตัดสินใจมากมาย ได้มี
การสำรวจเกี่ยวกับหน้าที่ของโรงเรียน โดย James S. Coleman ศาสตราจารย์
สอนวิชาสัมพันธ์ภาพของสังคม (social relations) แห่งมหาวิทยาลัย จอห์น ฮอปกินส์
(Johns Hopkins University) ได้รับการสนับสนุนจาก the U.S. Office of
Education จากการสำรวจพบว่าปัจจัยสำคัญที่สุดที่ทำให้นักเรียนได้คะแนนการอ่าน
และคณิตศาสตร์ดีขึ้น ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่างของโรงเรียน คือ ขนาดของห้องเรียน,
การฝึกหัดครู, หลักสูตร และหนังสือในห้องสมุด รวมทั้งปัจจัยภายนอกโรงเรียน คือ
ภูมิหลังด้านการศึกษาของครอบครัว ภูมิหลังด้านการศึกษาของเด็ก และภูมิหลังด้านสังคม
ในชั้นของเด็กในโรงเรียน

Christopher Jencks ผู้อำนวยการด้านสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ จากมหาวิทยาลัย
Harvard และผู้ร่วมงานอีก 7 คน ได้นำรายงานของ Coleman ไปศึกษา โดยได้รับ
การสนับสนุนจาก the Educational Carnegie Corporation ได้ผลออกมาว่า
"แม้ว่าการปฏิรูปการศึกษามีความสำคัญต่อการส่งเสริมชีวิตของเด็กให้ดีขึ้น แต่โรงเรียน
ไม่สามารถสนับสนุนความสำคัญให้แก่ความเสมอภาคของผู้ใหญ่"

โรงเรียนต้องเตรียมเด็กให้เผชิญกับอนาคต โดยการสอนให้เด็กเรียนรู้
ฝึกให้เด็กมีวินัย สอนให้เด็กรู้จักแก้ปัญหาโดยใช้สติปัญญา และสอนให้เด็กเป็นตัวของตัวเอง
เด็กสามารถเลือกอุปกรณ์การเรียนเองทำให้เขารู้จักปกครองตัวเอง ครูเพียงแต่เป็นผู้ชี้แนะ
และเป็นผู้ช่วยเท่านั้น

บางโรงเรียนเตรียมอุปกรณ์การสอนเอง แต่โรงเรียนส่วนใหญ่จะใช้โปรแกรม
การเรียนสำเร็จรูป ซึ่งจัดทำโดยมหาวิทยาลัย, ศูนย์พัฒนาหลักสูตร (curriculum
development centers) และบริษัทเอกชน โปรแกรมที่ใชกันแพร่หลายคือ โปรแกรม
IPI (Individually Prescribed Instruction) เกี่ยวกับการอ่าน, คณิตศาสตร์

และวิทยาศาสตร์ IPI ออกแบบให้ถ่ายทอดการปรับปรุงหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายด้วยตนเอง และประเมินผลความก้าวหน้าในแต่ละวัน ให้เด็กทำงานที่กำหนดด้วยตัวของเขาเอง โดยมีครูช่วยเพียงเล็กน้อย

บางโรงเรียนใช้โปรแกรม PLAN (Program for Learning in Accordance with Needs) ซึ่งให้แนวทางเลือกแก่เด็กนักเรียนในการเรียนรู้สิ่งที่ต้องการ ทางเลือกในการเรียนเหล่านี้ขึ้นแปรตามการเรียนรู้อิสระของกิจกรรมของกลุ่มใหญ่ PLAN ออกแบบสำหรับนักเรียน เกรด 1 - 12 ในวิชาสอนภาษา, คณิตศาสตร์, วิทยาศาสตร์ และสังคม รวมถึงโปรแกรมการแนะแนวอาชีพ

โรงเรียนแต่ละแห่งได้เตรียมโปรแกรมต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้ว ตัวอย่างเช่น ในรัฐฟลอริดา ที่ the Miami Springs non-graded secondary school ใช้ตารางสอนแบบวิทยาลัย นักเรียนสามารถเลือกวิชาและชั้นเรียนที่เขาต้องการ นักเรียนที่ทำงานแล้วสามารถมาเรียนได้ทุกเวลาที่เขาสะดวก เพราะโรงเรียนเปิดทั้งวัน ทุกวัน และเปิดเวลาเป็น 2 ครั้งในหนึ่งสัปดาห์ แม้การศึกษาจะให้อิสระมากมาย นักเรียนต้องเข้าเรียนให้ครบตามเวลาที่กำหนดไว้ในหนึ่งสัปดาห์ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการศึกษาเฉพาะแก่นักเรียนแต่ละคนสามารถทำได้ตามระดับมาตรฐานการเรียนของตน นักเรียนที่เรียนช้าสามารถเลือกโปรแกรมพื้นฐานที่เขาต้องการ ส่วนนักเรียนที่เรียนเร็วสามารถเรียนตามโปรแกรมที่กำหนด หรือเรียนหลักสูตรระดับวิทยาลัยต่อไป

การศึกษาอย่างไม่เป็นทางการ (Informal. education) ไม่ใช่ยาครอบจักรวาล หรือว่าจะสิ้นสุดในตัวของมันเอง มันเป็นเพียงกลยุทธ์ที่จะทำให้บรรลุวัตถุประสงค์รวมทั้งการพัฒนาสติปัญญาของเด็ก และการเตรียมตัวเป็นผู้ใหญ่ในโลกปัจจุบัน

4. อุดมศึกษา

การศึกษาระดับอุดมศึกษาในสหรัฐอเมริกา มีผู้วิพากษ์วิจารณ์กันว่า มีความสำคัญยิ่งต่อชีวิตของพลเมืองทุกคนในฐานะเป็นตัวเชื่อมโยงระหว่างปัจจุบันกับอดีต เชิดชูคุณค่าของสังคมให้สูงขึ้น ช่วยในการพัฒนาบุคคลให้สามารถปรับตัวเข้ากับความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ช่วยพัฒนาความสามารถในด้านเทคนิค ซึ่งมีความจำเป็นต่อสังคมเป็นอย่างมาก

การศึกษาเพียงเพื่อความเป็นอยู่ในปัจจุบันยังไม่พอ จะต้องศึกษาเพื่ออนาคตด้วย นอกจากนั้นยังช่วยให้นักศึกษาสามารถเผชิญกับสถานการณ์ของโลกที่กำลังเปลี่ยนแปลงอยู่ในปัจจุบัน

ขณะนี้ไม่เฉพาะประเทศสหรัฐอเมริกาเท่านั้น แต่ยักรวมถึงประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกที่ตระหนักว่าเทคโนโลยีต่าง ๆ ได้พัฒนาและเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว เพื่อลดช่องว่างในส่วนนี้ การเรียนในระดับอุดมศึกษาจึงต้องเปิดกว้างให้แก่คนทุกระดับอาชีพ และจะต้องมีการปรับปรุงวิธีการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ โดยเปิดโอกาสให้ยูเรียนเลือกเรียนวิชาต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัยได้

ปัญหาที่สำคัญคือสถาบันต่าง ๆ รวมทั้งวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย จะสามารถตอบสนองต่อความเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นได้อย่างไร มหาวิทยาลัยเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของระบบสังคม แต่มหาวิทยาลัยจะต้องปรับปรุงและพัฒนาให้ทันต่อความเปลี่ยนแปลงของโลกด้วย

ลักษณะการกระจายอำนาจในระดับอุดมศึกษาของสหรัฐอเมริกา สามารถมองเห็นได้ชัดที่สุด ทั้งนี้เนื่องจากเอกชนเป็นผู้ดำเนินการมาก่อนรัฐบาล การที่เอกชนดำเนินการอย่างอิสระมาตั้งแต่ต้นนั้น ทำให้ระบบการศึกษาของเอกชนแตกต่างจากระบบการศึกษาของสถาบันของรัฐบาล

นับแต่ได้มีการพัฒนาโครงสร้างขั้นพื้นฐานของการศึกษาระดับอุดมศึกษามากกว่าสองศตวรรษ สหรัฐอเมริกามีวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยประมาณ 2,600 แห่ง

สถาบันอุดมศึกษาที่สร้างขึ้นครั้งแรกในปี ค.ศ. 1636 คือ Harvard College มีจุดมุ่งหมายเพื่อสอนศาสนา ต่อมาเปลี่ยนเป็น Liberal Arts College และในปี ค.ศ. 1819 มีการจัดตั้งมหาวิทยาลัยของรัฐบาลเป็นครั้งแรก คือ University of Virginia

มหาวิทยาลัยของรัฐบาลได้รับเงินช่วยเหลือตามกฎหมายของแต่ละรัฐ ถ้าเป็นวิทยาลัยของรัฐได้เงินช่วยเหลือจาก state funds เกือบทั้งหมด รัฐเป็นผู้ควบคุม

สถาบันของรัฐบาล ถ้าเป็นสถาบันของเอกชนต้องเป็นไปตามข้อกำหนดเพื่อให้ได้มาตรฐานตามที่รัฐได้กำหนดไว้

วิทยาลัยระดับต้น หรือวิทยาลัยชุมชน (The Junior College, Two Years College, or Community College) หมายถึงการศึกษาระดับวิทยาลัยที่มีหลักสูตร 2 ปี เป็นการศึกษาคือเนื่องจากระดับมัธยมศึกษา

ความมุ่งหมายในการจัดตั้งวิทยาลัยระดับต้นขึ้น ก็เพื่อที่จะให้ความสะดวกและเป็นประโยชน์แก่นักเรียนที่ไม่ต้องไปเรียนต่อในที่ไกล ๆ การที่มีหลักสูตรเพียง 2 ปี เท่ากับเป็นการช่วยเหลือคนที่ไม่มีความรู้เรียนถึง 4 ปี หลักสูตรมีทั้งทางวิชาการและทางวิชาชีพในระดับที่ต้องการฝึกทักษะอย่างสูง เป็นการเตรียมตัวไปศึกษาต่อในวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยที่มีหลักสูตร 4 ปี การศึกษาระดับวิทยาลัยระดับต้นนี้ จัดอยู่ในการศึกษาระดับอุดมศึกษา

คำว่า "วิทยาลัย" และ "มหาวิทยาลัย" มักจะเข้าใจไขว่ไขวและใช้สลับกันอยู่เสมอ ซึ่งตามปกติวิทยาลัยเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาระดับมหาวิทยาลัย วิทยาลัยในสหรัฐอเมริกาเปิดสอนหลายสาขาวิชา เช่น วิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ และอักษรศาสตร์ เป็นต้น การศึกษาระดับวิทยาลัยเป็นการเรียนในระดับปริญญาตรี ซึ่งมีหลักสูตร 4 ปี ส่วนมหาวิทยาลัยจะประกอบด้วยวิทยาลัยซึ่งเปิดสอนทั้งสาขาวิชา คำนวณศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ตั้งแต่หนึ่งแห่งขึ้นไป และมีบัณฑิตวิทยาลัย ซึ่งเป็นการศึกษาระดับปริญญาโทและปริญญาเอกรวมอยู่ด้วย ทั้งสองสถาบันอาจเป็นของรัฐหรือเอกชนก็ได้

สถานศึกษาที่นับว่าเป็นแบบอเมริกันโดยเฉพาะ คือวิทยาลัยหลักสูตรสองปี ที่เรียกว่าวิทยาลัยระดับต้น (Junior College) และวิทยาลัยชุมชน (Community College) บริหารงานโดยคณะกรรมการจากท้องถิ่นนั้น ๆ โดยได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐ มุ่งให้การศึกษาค้นเทคนิคหรือกึ่งวิชาชีพ อีกนัยหนึ่งเป็นการเตรียมตัวเพื่อเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีหลักสูตร 4 ปี

หลักเกณฑ์ในการเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา คือต้องผ่านการศึกษาระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ซึ่งมีหลักสูตร 12 ปี การรับนักเรียนนักศึกษาของแต่ละสถาบันจะแตกต่างกันออกไป คือนอกจากจะคุณผลการเรียนว่าต้องอยู่ในระดับดีแล้วยังพิจารณาเรื่องความเป็นผู้นำ ความสนใจต่อหลักสูตรพิเศษ เช่น กีฬาและดนตรี ตลอดจนเป้าหมายที่เข้ามาศึกษาด้วย การศึกษาในระดับอุดมศึกษานี้สามารถโอนหน่วยกิตระหว่างมหาวิทยาลัยได้

วุฒิชัย โหมคศิริ (วุฒิชัย โหมคศิริ, 2522: 36 - 39) กล่าวถึง การศึกษาระดับอุดมศึกษาในสหรัฐอเมริกาว่ามีชื่อเรียกต่าง ๆ กัน ดังนี้

1. Junior College หรือ Community College มีหลักสูตรการศึกษา 2 ปี สำเร็จแล้วได้อนุปริญญา (Associate Degree) โดยทั่วไปมีระบบการสอนให้เลือก 2 แบบ คือ

แบบที่ 1 มีหลักสูตรการเรียนเหมือน 2 ปีแรกของการเรียนในมหาวิทยาลัยที่มีหลักสูตร 4 ปี เพื่อเปิดโอกาสใหญ่ที่จบแล้วเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยหลักสูตร 4 ปี ทั้งนี้สามารถโอนหน่วยกิตไปได้

แบบที่ 2 สำหรับผู้ที่ขาดทุนทรัพย์ หรือไม่มีความสามารถพอที่จะเรียนในมหาวิทยาลัยหลักสูตร 4 ปี สามารถเลือกเรียนวิชาชีตต่าง ๆ เช่น เลขาณการ บริหารธุรกิจ ช่างไฟฟ้า ช่างเขียน หลักสูตร 2 ปี สำเร็จแล้วสามารถออกไปประกอบอาชีพได้

2. College วิทยาลัยหลักสูตร 4 ปี ให้อนุปริญญาทาง Arts และ Sciences เปิดสอนวิชาสาขาต่าง ๆ รัฐศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ บริหารธุรกิจ กฎหมาย มาตรฐานการศึกษาเช่นเดียวกับมหาวิทยาลัยทุกประการ

3. University คือสถาบันที่ประกอบด้วย College หรือ Schools ต่าง ๆ และ Professional School ส่วนที่สำคัญในมหาวิทยาลัยก็คือบัณฑิตวิทยาลัย (Graduate school) ซึ่งรับผู้สำเร็จปริญญาตรีแล้วเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาโท และเอก

4. Institute of Technology เป็นสถาบันที่ทำการสอนเฉพาะ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี หลักสูตร 4 ปี บางแห่งมีบัณฑิตวิทยาลัยรวมอยู่ด้วย

นอกจากนี้ยังมีสถานศึกษาระดับ Technical Institute เปิดสอน วิชาทางด้านเทคนิคเท่านั้น เช่น ช่างเครื่องยนต์ ไฟฟ้า เป็นต้น ใช้หลักสูตรประมาณ 3 ปี สำเร็จการศึกษาแล้วจะได้ประกาศนียบัตร (Certificate หรือ Diploma) ของสถาบันนั้น ๆ

มหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกา

มหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกาในสมัยแรกนั้น ก่อตั้งขึ้นโดยองค์การทางศาสนา เป็นส่วนใหญ่ มีใ้อาศัยเงินช่วยเหลือจากรัฐบาลเลย ศาสตราจารย์วิกเตอร์ เวทโรป แห่งมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด โกล่กลาวไว้ว่า "มหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกาได้รับเงิน เป็นค่าใช้จ่ายจากค่าเล่าเรียนของนิสิตนักศึกษา เงินที่ศิษย์เก่าบริจาค บางครั้งรัฐบาล แห่งรัฐให้เงินทุนเพื่องานวิจัยพิเศษต่าง ๆ หรืองานวิจัยทางการแพทย์ แต่เงินที่ได้ เป็นหลัก ได้มาจากบรรดาเศรษฐีที่มีความนิยมชมชื่นในมหาวิทยาลัยนั้น ๆ เป็นพิเศษ"

สำหรับหลักสูตรการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยกำหนดไว้ว่า การศึกษาระดับปริญญาตรี ใช้เวลา 4 ปี ปริญญาโทใช้เวลา 2 ปี และปริญญาเอกใช้เวลา 3 ปี ในชั้นปีที่ 1 ของระดับปริญญาตรีจะเรียนวิชาสามัญเหมือนกันหมด เพื่อจะได้เปิดโอกาส ให้นักเรียนได้ทดสอบและนำความรู้กับวิชาต่าง ๆ อันเป็นพื้นฐานเพื่อเลือกวิชาเรียน ในชั้นปีที่ 2 จนถึงปีที่ 4 การรับนักเรียนจะพิจารณาจากคะแนนชั้นมัธยมศึกษาเป็นเกณฑ์

วิชาที่สอนในมหาวิทยาลัยมีทุกแขนง เพื่อสนองความต้องการของนักศึกษา ที่ต้องการเรียนวิชาที่ตนถนัด เพื่อจะได้ใช้ในการประกอบอาชีพของตนต่อไปในภายหน้า

การศึกษาระดับมหาวิทยาลัยของสหรัฐอเมริกา เป็นการศึกษาที่ได้มาตรฐาน เป็นอย่างมาก กล่าวคือ จำนวนอาจารย์ต่อนักศึกษาในมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงเป็น อัตราส่วน 1 : 10 อันเป็นอัตราที่ได้มาตรฐาน อีกประการหนึ่งคือความมีเสรีภาพ ของอาจารย์ผู้สอน อาจารย์บางคนที่ต้องการทำงานด้านวิจัยก็สามารถหยุดงานได้

เป็นเวลา 1 ปี เพื่อศึกษาค้นคว้าและเขียนผลงาน ทั้งนี้มหาวิทยาลัยจะมีทุนเป็นค่าเดินทางและค่าใช้จ่าย ส่วนผลงานวิจัยนั้นเป็นลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัย

ปัญหาสำคัญในมหาวิทยาลัยของสหรัฐอเมริกา คือนักศึกษาผิวขาว ผิวดำ ที่พยายามเรียกร้องสิทธิต่าง ๆ นอกจากนี้ก็มีปัญหาภาษาเพศศีก ซึ่งระบามากในระดัมหาวิทยาลัย อย่างไรก็ตามสิ่งที่เป็นลักษณะเด่นของมหาวิทยาลัยในประเทศสหรัฐอเมริกาคือ ความพร้อมในค่านตำราเรียน ห้องสมุดใหญ่โตกว้างขวาง มีการจัดหาตำราที่เขียนเป็นภาษาต่าง ๆ ไว้สนองความต้องการของนักศึกษาอย่างเต็มที่

วิทยาลัยชุมชน (Community Junior College)

วิทยาลัยชุมชนในสหรัฐอเมริกา หมายถึงสถาบันทางการศึกษาที่เรียกว่า Community Junior College และ Technical College หลักสูตรการศึกษาใช้เวลา 2 ปี เป็นเกณฑ์มาตรฐานให้แก่นักเรียนที่สำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาหรือเทียบเท่า และยังเป็นศูนย์กลางทางการศึกษาของท้องถิ่น เพื่อจัดบริการชุมชนในท้องถิ่นนั้น ๆ อีกด้วย

การศึกษาระดับวิทยาลัยชุมชน แบ่งออกเป็น 4 ประเภท คือ

1. การศึกษาเกี่ยวกับวิชาชีพ ผู้ที่สำเร็จการศึกษาแล้วสามารถนำความรู้ไปประกอบอาชีพได้ทันที เพราะสถาบันนี้จะดำเนินการสอนและฝึกอบรมในวิชาที่สังคมในท้องถิ่นนั้นต้องการ

2. การศึกษาเพื่อศึกษาต่อ ผู้สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรที่จัดเพื่อการศึกษาคือ จะมีสิทธิเทียบเท่ากับหลักสูตร 2 ปีแรกของหลักสูตรปริญญาตรี 4 ปี ที่จัดสอนในมหาวิทยาลัย และหลังจากนั้นนักเรียนสามารถศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่าในสาขาวิชาที่ตนสนใจ

3. การศึกษาเพื่อการบริการชุมชน การศึกษาแบบนี้จัดขึ้นเพื่อสนองความต้องการของชุมชนในท้องถิ่นในสาขาวิชาเฉพาะที่มีผู้สนใจ เช่น การพัฒนาและซ่อมเสริมในวิชาชีพที่ตนกำลังดำเนินการอยู่ ตลอดจนกิจกรรมทางค่านศิลปวัฒนธรรม

การพักผ่อนหย่อนใจ โปรแกรมเหล่านี้ผู้สนใจจะสมัครเข้ารับการศึกษาโดยไม่ขอรับประกาศนียบัตร เพื่อนำไปศึกษาต่อ หรือเพื่อประกอบการดำเนินชีวิตแต่อย่างใด ผู้เข้ารับการศึกษาส่วนใหญ่จะได้แก่กลุ่มแม่บ้าน กลุ่มนักบริหาร สังคมผู้สูงอายุ และกลุ่มลูกจ้างในโรงงานของท้องถิ่น เพื่อต้องการปรับปรุงการดำเนินงานให้ดีขึ้นและมีคุณภาพยิ่งขึ้น

4. การศึกษาเพื่อพัฒนาและซ่อมเสริม โปรแกรมนี้ทางวิทยาลัยชุมชนจะจัดขึ้นเพื่อเพิ่มพูนทักษะในด้านการติดต่อสื่อสาร การคำนวณ การอ่านและการเขียน ทั้งนี้เพื่อจะได้เป็นพื้นฐานที่ดีและมั่นคงต่อการดำเนินชีวิตในโอกาสต่อไป

ข้อสังเกต

1. วิทยาลัยชุมชนเป็นสถาบันอุดมศึกษาในระดับท้องถิ่น ซึ่งประชาชนในท้องถิ่นจัดตั้งขึ้นมาเอง
2. วิทยาลัยชุมชนเป็นสถาบันอุดมศึกษาที่จัดตั้งมาเพื่อให้การศึกษาตลอดชีวิต
3. วิทยาลัยชุมชนเป็นสถาบันอุดมศึกษาที่จัดตั้งขึ้นเพื่อให้เกิดความเสมอภาคทางการศึกษาแก่ประชาชนในท้องถิ่น
4. วิทยาลัยชุมชนเป็นสถาบันอุดมศึกษาที่จัดตั้งขึ้นเพื่อพัฒนาท้องถิ่นของตนเอง ด้วยการนำทรัพยากรในท้องถิ่นมาพัฒนาให้มีคุณค่าต่อการศึกษา โดยพัฒนาคุณภาพของการดำรงชีพ การเศรษฐกิจและสังคม ตลอดจนการเมืองและความปลอดภัยของปวงชน
5. วิทยาลัยชุมชนเป็นสถาบันที่เน้นการศึกษาเพื่อชีวิต การบริการต่อสังคม และซ่อมเสริมมากกว่ามุ่งศึกษาเพื่อปริญญา ทั้งนี้การศึกษาในวิทยาลัยชุมชนยังสามารถศึกษาในระดับสูงต่อไปได้อีก
6. วิทยาลัยชุมชนไม่เปิดสอนวิชาทางการศึกษา
7. วิทยาลัยชุมชนเน้นวิชาชีพที่สังคมต้องการ เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วสามารถหางานทำได้

ระดับและประเภทของการศึกษาที่น่าสนใจ

การศึกษานักใหญ่

การจัดการศึกษานักใหญ่ของสหรัฐอเมริกาทำให้นักใหญ่เป็นจำนวนกว่า 13 ล้านคน หรือเกือบ 11 เปอร์เซ็นต์ ของประชากรอเมริกันที่มีอายุเกิน 21 ปี ได้กลับเข้าศึกษาต่อหลังจากที่ได้ออกไปทำงานหลายปี บางคนกลับมาเรียนรู้สำหรับงานใหม่ บางคนเรียนสาขาเดิมระดับสูงขึ้นไป บางคนเพียงแต่ต้องการพัฒนาจิตใจตนเอง หรือต้องการหาความสนใจใหม่ ๆ หรือเพื่อให้มีความรู้เพิ่มมากขึ้น และมีจำนวนมากที่จำเป็นต้องศึกษาต่อ เพราะกำลังก้าวไปสู่อาชีพใหม่ การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีเป็นไปอย่างรวดเร็ว ทำให้งานและทักษะหลายอย่างในปัจจุบันกลายเป็นสิ่งที่ล้าสมัยสำหรับคนพวกนี้ อาชีพของเขาถูกกระทบกระเทือนจากการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี การศึกษานักใหญ่จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง

ผู้เชี่ยวชาญทางการศึกษาได้ทำนายไว้ว่า ความต้องการการศึกษานักใหญ่จะเพิ่มขึ้นอย่างมาก และมีความเห็นว่าภายในระยะไม่นานมานี้ความคิดที่ว่าคนจะเรียนสูงขึ้นไปก็ควรจะจบจากโรงเรียนมัธยมศึกษาหรือวิทยาลัย ความคิดนี้จะหมดไป และจะเป็นที่ยอมรับกันว่า การเรียนรู้เป็นกระบวนการต่อเนื่องตลอดชีวิต โดยที่การเรียนในชั้นเรียนเป็นเพียงการศึกษาเบื้องต้นเท่านั้น และการศึกษาค้นคว้าด้วยตัวเองจะทำให้ก้าวหน้า การเปลี่ยนแปลงของโลกอยู่ตลอดเวลา

ในปี ค.ศ. 1984 มีนักใหญ่มากกว่า 23 ล้านคน ได้กลับเข้าไปศึกษาต่อ โดยมีวัตถุประสงค์แตกต่างกัน ดังนี้

- เพื่อหาทักษะใหม่ ๆ ในการทำงาน
- เพื่อศึกษาให้ได้ปริญญาสูงขึ้นกว่าเดิม เพื่อสิทธิพิเศษอื่น ๆ
- เพื่อปรับปรุงความรู้สึคนึกคิด พัฒนาความสนใจใหม่ ๆ
- เพื่อให้มีความรู้มากขึ้น
- เพื่อต้องการงานใหม่
- เพื่อตัวเองและสังคม

หลักสูตรการศึกษา ปี ค.ศ.1984 มีผู้ลงทะเบียนเพื่อการศึกษาผู้ใหญ่ และการศึกษาต่อ ประมาณ 40.8 ล้านคน ในจำนวนนี้เป็นผู้ใหญ่ 56.4 เปอร์เซ็นต์ สาขาวิชาที่มีผู้สนใจมากที่สุดในหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่คือ

- บริหารธุรกิจและการบริหาร มีผู้ลงทะเบียน 9 ล้านคน
- การศึกษา มีผู้ลงทะเบียน 2.9 ล้านคน
- วิศวกรรม มีผู้ลงทะเบียน 5.9 ล้านคน
- Health professions มีผู้ลงทะเบียน 5.1 ล้านคน
- วิศวกรรมศิลป์และประยุกต์ศิลป์ มีผู้ลงทะเบียน 2.1 ล้านคน
- Physical education มีผู้ลงทะเบียน 2.3 ล้านคน
- ภาษาและวรรณคดี มีผู้ลงทะเบียน 2.2 ล้านคน
- ศาสนาและจิตวิทยา มีผู้ลงทะเบียน 2.7 ล้านคน

จำนวนผู้ลงทะเบียน 19.2 เปอร์เซ็นต์ ของหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่ จะเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยหลักสูตร 4 ปี วิทยาลัยหลักสูตร 2 ปี สามารถรับนักศึกษา 18.8 เปอร์เซ็นต์ และธุรกิจและอุตสาหกรรม รับได้ 13.7 เปอร์เซ็นต์ โรงเรียนธุรกิจการค้า, องค์การชุมชนเอกชน และองค์การของรัฐบาล มีผู้ลงทะเบียน 9.1 เปอร์เซ็นต์, 8.5 เปอร์เซ็นต์ และ 7.9 เปอร์เซ็นต์ ตามลำดับ หลักสูตรอื่น ๆ ของการศึกษาผู้ใหญ่จัดทำโดยโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษา, องค์การคานแรงงานและวิชาชีพและเอกชน โดยปกติแล้วนักศึกษาหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่จะลงทะเบียนเพียงหนึ่งหรือสองวิชา ซึ่งแตกต่างจากนักศึกษาปกติจะลงทะเบียน 4 หรือ 5 วิชา

การศึกษาสำหรับผู้ใหญ่แหล่งอื่น ๆ รวมถึงศูนย์ฝึกอบรม, โปรแกรมการฝึกหัด ในโรงงานอุตสาหกรรม, องค์การชุมชน, หลักสูตรทางไปรษณีย์, และโปรแกรมการศึกษาทางโทรทัศน์

อาชีวศึกษา

รูปแบบของการจัดโรงเรียนในสหรัฐอเมริกา ในขั้นแรกมีลักษณะคล้ายแบบดั้งเดิมของยุโรป คือ จัดสอนวิชาสามัญเป็นส่วนใหญ่ ส่วนการศึกษาค้นคว้าอาชีวศึกษาปล่อยให้ประชาชนดำเนินการเองในรูปของสมาคม สถาบันอาชีพ หรือจัดตั้งโรงเรียนเทคนิคสายสามัญขึ้นสูงตามความจำเป็น ต่อมารัฐบาลสหรัฐอเมริกาเริ่มตระหนักถึงความสำคัญของการอาชีวศึกษาเพื่อช่วยในการพัฒนาประเทศ จึงได้เพิ่มบทบาทในการดำเนินงานในด้านนี้มากขึ้นตามลำดับ

ลักษณะของการอาชีวศึกษาในสหรัฐอเมริกานั้น มีความมุ่งหมายที่จะจัดการศึกษาเพื่อให้เยาวชนหรือผู้ที่ทำงานแล้วสามารถประกอบอาชีพได้หลังจากจบการศึกษาแล้ว การจัดโรงเรียนอาชีวศึกษาจึงแตกต่างจากโรงเรียนสามัญมาก กล่าวคือจัดในรูปของการฝึกหัด (Apprenticeship) ในโรงเรียนเทคนิค โรงเรียนมัธยมแบบประสม หรือสถาบันชั้นสูง

รูปแบบและวิธีการจัดโรงเรียนอาชีวศึกษาในสหรัฐอเมริกา โดยเฉพาะโรงเรียนอาชีวศึกษาในแคลิฟอร์เนีย อาจจะแบ่งตามลักษณะการจัดได้ดังนี้

1. จัดในโรงเรียนมัธยมแบบประสม ได้แก่ การจัดชั้นอาชีวศึกษาในโรงเรียนมัธยม โดยให้นักเรียนเลือกเรียนตามโครงการต่าง ๆ เช่น โครงการทางวิชาการ โดยเฉพาะ หรือวิชาทั่ว ๆ ไป
2. จัดสอนในโรงเรียนผู้ใหญ่ มุ่งสอนให้อ่านเขียนได้ และเพื่อสามารถเรียนต่อสูงขึ้นไป สอนให้คิดเลขเป็น เพื่อใช้ประกอบอาชีพและเสียภาษี
3. การจัดอาชีวศึกษาในศูนย์ฝึกอาชีพ
4. การจัดการอาชีวศึกษาในวิทยาลัยชุมชน ได้รับการสนับสนุนจากประชาชนมาก
5. การสอนในพวกราชการฝึกหัด ตามปกติช่างฝึกหัดนั้นจัดโดยสมาคมแรงงาน ภายใต้การควบคุมของรัฐ กำหนดเวลาเรียนแตกต่างกันแล้วแต่อาชีพ ส่วนใหญ่ประมาณ 4 ปี

หลักทั่วไปของอาชีวศึกษา คือ

1. ส่งเสริมการเรียนวิชาสามัญควบคู่วิชาชีพ
2. ฝึกหัดทักษะความชำนาญทางวิชาชีพ
3. ฝึกอบรมให้ทันการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาทางเทคโนโลยีใหม่ ๆ

การฝึกหัดครู

ในประเทศสหรัฐอเมริกา การที่จะเป็นครูสอนในโรงเรียนประถมศึกษา และมัธยมศึกษาได้ จะต้องมิใช่ใบอนุญาตหรือใบรับรอง อำนาจในการออกพระราชบัญญัติ เกี่ยวกับการออกใบรับรองให้ครูนี้ มักจะมาจากสภาของรัฐซึ่งออกพระราชบัญญัติ ให้สอดคล้องกับฝ่ายการศึกษาหรือคณะกรรมการการศึกษา

ทั้งวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยของรัฐและเอกชน ได้รับอนุมัติหรือได้รับการ เชื่อถือให้เปิดการศึกษาสาขาครูได้ ซึ่งรัฐสมาคมในเขตนี้ หรือสภาการศึกษาครูแห่งชาติ จะเป็นผู้อนุมัติ

หลักสูตรวิชาครูใช้เวลา 4 - 5 ปี ประกอบด้วยหลักสูตรรวมเอาวิชาการ และวิชาชีพเข้าด้วยกัน เช่น วิธีการสอน จิตวิทยาการศึกษา นอกจากนี้มักจะมีการ ฝึกสอนเป็นเวลา 4 เดือนครึ่งถึง 6 เดือน

โครงการสอนสำหรับผู้เสียเปรียบทางการศึกษา

ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1954 เป็นต้นมา รัฐบาลกลางได้มีบทบาทมากขึ้นเกี่ยวกับการ จัดโครงการสอนให้แก่ผู้เสียเปรียบในสังคม ให้มีโอกาสด้านการศึกษาเท่ากับ คนส่วนใหญ่

เยาวชนอเมริกันซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยเป็นจำนวนมากที่ยากจน ถูกแบ่งแยก เพราะผิว และมีที่อาศัยอยู่ห่างไกล เด็กเหล่านี้จะพบกับความหวังที่จะได้มีโอกาส เท่าเทียมกับคนอื่น ๆ น้อยมาก เยาวชนเหล่านี้ได้แก่พวก ชาวเปอร์โตริกัน ชาว-อินเดียนแดง และพวกอเมริกันผิวดำ ชาวเปอร์โตริกันซึ่งอาศัยอยู่ในสหรัฐอเมริกา

มีอัตราที่ออกจากสถานศึกษาที่กำหนดประมาณ 50 เปอร์เซ็นต์ ผู้ที่เรียนไม่ถึง
ชั้นมัธยมศึกษาประมาณ 77 เปอร์เซ็นต์ สำหรับชาวอินเดียนแดงมีอยู่ 650,000 คน
450,000 คน อยู่ในเขตที่รัฐสงวนไว้ให้ 25 รัฐ นอกจากนั้นอยู่ทางไกลทำให้ต้อง
เลิกเรียนถึง 42 เปอร์เซ็นต์ และ 10 เปอร์เซ็นต์ของผู้ที่มีอายุเกิน 14 ปี ไม่เคย
ได้รับการศึกษาในโรงเรียนเลย

สำหรับคนผิวดำในสหรัฐอเมริกา มีจำนวนกว่า 22 ล้านคน ก็ประสบปัญหา
ด้านการศึกษามาก

โครงการช่วยเหลือผู้อยู่ในฐานะเสียเปรียบของรัฐบาลกลาง ในทศวรรษ
ที่ผ่านมา นั้น ตั้งอยู่บนข้อสมมติที่ว่าการศึกษาเป็นวิถีทางที่ดีที่สุดที่จะชนะความยากจน

ส่วนใหญ่เงินช่วยเหลือจากรัฐบาลกลาง ภายใต้โครงการนี้ให้แก่เด็กที่มี
ปัญหาทางการศึกษาเกือบ 8 ล้านคน ในเขตการศึกษาประมาณ 16,000 เขต

นอกจากนี้รัฐบาลกลางยังได้จัดตั้งสำนักงานพัฒนาการเด็กขึ้นในกระทรวง
สาธารณสุข ศึกษาธิการ และสวัสดิการ เพื่อที่จะทำงานกับ Head Start ซึ่งเป็น
โครงการที่เปิดให้มีการฝึกอบรมในชั้นเตรียมประถมศึกษสำหรับเด็ก ๆ ที่อยู่ในฐานะ
เสียเปรียบทางการศึกษา งบประมาณ ปี ค.ศ. 1965 ได้ 95 ล้านดอลลาร์สหรัฐ
ปี ค.ศ. 1970 ได้เพิ่มเป็น 326 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ปัจจุบันจัดให้เด็กชั้นเตรียม-
ประถมศึกษาในโครงการภาคฤดูร้อนและโครงการตลอดปี เป็นจำนวนประมาณ
5 แสนคน โครงการนี้จัดในโรงเรียนของชุมชนและศูนย์ประชาคม

โรงเรียนสำหรับนักบริหาร

โรงเรียนสำหรับนักบริหารในสหรัฐอเมริกา จัดตั้งขึ้นสำหรับนักบริหาร
ของสถาบันการเงินและธุรกิจด้านต่าง ๆ เป็นหลักสูตรเพิ่มเติม ตัวอย่างเช่น
ที่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยเก่าแก่ของสหรัฐอเมริกา ได้จัดโปรแกรม
การศึกษาเพิ่มเติมสำหรับนักบริหารโดยเฉพาะ ใช้หลักสูตร 3 เดือน นักบริหารที่

เรียนหลักสูตรนี้ต้องเสียค่าใช้จ่ายแพงมาก คือ 22,500 ดอลลาร์สหรัฐ หรือประมาณ 6 แสนบาท มีนายจ้างหรือบริษัทของแต่ละคนออกค่าใช้จ่ายให้ ทั้งนี้เพราะต้องการให้นักบริหารของตนได้ความรู้ใหม่ ๆ เพิ่มเติม ก่อนที่ทางบริษัทจะเลื่อนตำแหน่งให้สูงขึ้น

หลักสูตรสำหรับนักบริหารที่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดจัดขึ้นนี้ เรียกว่าหลักสูตรการบริหารระดับสูง (Advanced Management Program) เป็นหลักสูตรเพื่อการศึกษาเพิ่มเติมของนักบริหารระดับกลางที่จะได้เลื่อนเป็นนักบริหารระดับสูงขึ้นไป หลักสูตรนี้คงกล่าวเริ่มขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1942 มีวัตถุประสงค์เพื่ออบรมนักธุรกิจระดับกลางสำหรับงานผลิตอุตสาหกรรมยามสงคราม เมื่อสงครามสงบแล้วยังจัดหลักสูตรนี้ต่อไป เพื่อส่งเสริมพัฒนาอุตสาหกรรมและธุรกิจของประเทศ

ปัจจุบันมหาวิทยาลัยหลายแห่งในสหรัฐอเมริกา ได้จัดหลักสูตรทำนองเดียวกัน บางแห่งใช้เวลา 2 - 3 สัปดาห์ แต่ส่วนใหญ่จะใช้เวลาตั้งแต่ 1 - 1 $\frac{1}{2}$ เดือน แต่มีมหาวิทยาลัยเพียง 3 แห่งเท่านั้นที่ใช้นานถึง 3 เดือน มหาวิทยาลัยดังกล่าวได้แก่

- มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด
- มหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด ที่พาโลอัลโต แคลิฟอร์เนีย
- สถาบันเทคโนโลยีแห่งแมสซาชูเซต (MIT) ที่เมืองบอสตัน

รัฐแมสซาชูเซต

พอล เอ. แวกเตอร์ ผู้อำนวยการหลักสูตรพิเศษสำหรับนักบริหารของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด กล่าวว่า "นักบริหารที่เข้ามาเรียนตามหลักสูตรนี้ ถือว่ามาพักผ่อน เพราะไม่ต้องวุ่นวายกับปัญหาต่าง ๆ ที่เคยเผชิญอยู่ทุกวัน มีเวลาได้ใช้ความคิดและหาความรู้ใหม่ ๆ"

นักบริหารที่เข้าศึกษาในหลักสูตรนี้ ต้องลาทำงานและมาอาศัยอยู่ที่หอพักในมหาวิทยาลัยตลอดระยะเวลาของหลักสูตร

ในปี ค.ศ. 1985 บริษัทต่าง ๆ ได้ส่งนักบริหารมาเรียนหลักสูตรพิเศษนี้ถึง 14,000 คน เมื่อปี 1982 มีเพียง 4,600 คน มหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกาและแคนาดาเปิดสอนหลักสูตรพิเศษนี้มีถึง 73 แห่ง 216 หลักสูตร ทั้งนี้หลักสูตรดังกล่าวทำกำไรให้มหาวิทยาลัยถึงปีละ 7.2 ล้านดอลลาร์สหรัฐ มหาวิทยาลัยที่เปิดสอนหลักสูตรพิเศษส่วนใหญ่จะมีอาคารเรียนโดยเฉพาะ มีหอพักสำหรับนักบริหารซึ่งมีคอมพิวเตอร์ส่วนตัวทุกห้อง พร้อมด้วยสถานที่พักผ่อน

หลักเกณฑ์การคัดเลือกนักศึกษาเพื่อเข้าศึกษาในหลักสูตรพิเศษสำหรับนักบริหาร จะแตกต่างจากหลักเกณฑ์การรับนักศึกษาธรรมดา คือ นักศึกษาที่จะเข้าหลักสูตรนี้ได้รับการคัดเลือกจากบริษัทที่ตนสังกัด บริษัทจะพิจารณาคัดเลือกพนักงานคนใดไปศึกษาหลักสูตรใด โดยมีเจ้าหน้าที่แผนกบุคคลของบริษัทติดต่อกับมหาวิทยาลัยเพื่อพิจารณาคัดเลือกพนักงานให้เหมาะสมกับหลักสูตรที่จะเรียนมากที่สุด

ผู้ที่ผ่านการศึกษหลักสูตรพิเศษจะได้รับประโยชน์ถึง 2 ประการ คือ

- ได้รับความรู้จากการเรียนในชั้นเรียน
- ได้พบปะกับนักบริหารจากบริษัทอื่น ๆ ทุกรูปแบบของธุรกิจ ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน และรู้จักจุดเด่นและจุดอ่อนของตน

สำหรับรายละเอียดของหลักสูตรนั้น ได้จัดทำตารางเรียนไว้ดังนี้

- เริ่มเรียน 7.00 น.
- 8.00 น. เข้ากลุ่มอภิปราย
- 9.00 น. เข้าชั้นเรียน ไปจนถึง 13.00 น.
- พักรับประทานอาหารกลางวัน แล้วเข้าเรียนต่อจนถึงเย็น
- การเรียนมีตั้งแต่วันจันทร์ถึงบ่ายวันเสาร์

การสอนในชั้นเรียนใช้วิธียกกรณีตัวอย่าง ซึ่งนำมาจากปัญหาที่เกิดขึ้นจริงให้นักศึกษาแยกแยะปัญหาและหาทางแก้ไข นอกจากนั้นยังมีการบ้านซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นกรณีตัวอย่างให้นักศึกษาไปแก้ปัญหา

นักศึกษาที่ผ่านหลักสูตรการบริหารระดับสูง ส่วนใหญ่จะได้เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ทำให้หูตากว้างขวางมากขึ้น ได้พบกับเพื่อนนักศึกษาที่เป็นคนสำคัญและเป็นคนเก่ง จากทุกสาขาวิชาชีพ นักศึกษายางคนกล่าวว่า "เพียงการได้พูดคุยกับพวกเขา ตอนนี้มีการอภิปรายกลุ่มก็ไ้ความรู่มากมายแล้ว"

สรุป

การศึกษาของสหรัฐอเมริกา ยังคงมีลักษณะเหมือนกับในสมัยที่เริ่มสร้างประเทศ คือ เป็นตัวหล่อหลอมวัฒนธรรมของชาติ และช่วยให้วัฒนธรรมที่ปรับตัวเข้ากับความต้องการที่เปลี่ยนแปลงไป เป้าหมายที่สำคัญอันหนึ่งก็คือ การศึกษาทั่วไปตั้งแต่ระดับอนุบาลถึงมหาวิทยาลัยกำลังจะถึงจุดสำเร็จ จะเห็นได้ว่าไม่มีสังคมอื่นใดอีกในประวัติศาสตร์ที่จะมีการให้การศึกษาอบรมแก่เยาวชนอย่างเต็มที่ ควบคู่ไปกับการขยายมหาวิทยาลัย

การทุ่มเทความพยายามอย่างมากในเรื่องการศึกษาและความแตกต่างกันของระบบโรงเรียนในเขตต่าง ๆ ก็ยังเป็นปัญหาใหญ่หรืออีกนัยหนึ่ง ความแตกต่างกันนี้ก็เท่ากับเป็นการทดลองระบบโรงเรียนแบบต่าง ๆ กิจกรรมทางการศึกษาซึ่งมีขนาดใหญ่ได้ให้โอกาสการทดลองอย่างกว้างขวาง การผสมผสานกันของวิชาการกับภาคปฏิบัติที่สืบเนื่องกันมากก็ยังคงมีอยู่ โดยที่นักศึกษาหรือบิดามารดาของนักศึกษาก็ยังร้องเรียนกันอยู่เสมอว่า การศึกษาไม่สอดคล้องกับการอาชีพ

อย่างไรก็ตาม แม้จะมีการก่อความวุ่นวายของนักศึกษา และมีข้อจำกัดทางการเงินในศตวรรษที่ผ่านมา การศึกษาระดับสูงของสหรัฐอเมริกาก็ยังคงเป็นผู้นำในโลกของการศึกษา มหาวิทยาลัยของสหรัฐอเมริกาได้ทำหน้าที่สอน ค้นคว้า และบริการสังคม มหาวิทยาลัยได้กลายเป็นที่ตั้งของศูนย์กลางของโลกวิทยาศาสตร์ และมีการยอมรับความจริงมากขึ้นเรื่อย ๆ ว่าในภาวะที่โลกเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว นั้น สังคมจำต้องมีความสามารถในการวางแผนอย่างเป็นวิทยาศาสตร์

หลักสูตรการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาและระดับสูงของสหรัฐอเมริกา ได้เปลี่ยนแปลงไป โดยมีการศึกษาวัฒนธรรมของโลกอย่างกว้างขวางขึ้น อารยธรรมตะวันตกไม่ได้เป็นจุดสนใจเพียงเรื่องเดียวต่อไปอีก หากแต่มีความนิยมมากขึ้นในการศึกษาเกี่ยวกับเอเชียและแอฟริกา ในทำนองเดียวกัน แนวโน้มของการศึกษาเฉพาะอย่าง ซึ่งเป็นลักษณะสำคัญของหลักสูตรที่พัฒนาในช่วงปี ค.ศ. 1950 - 1959 ได้เปลี่ยนไปสู่หลักสูตรที่เน้นเฉพาะบุคคลมากขึ้น นักศึกษาสายวิทยาศาสตร์อาจ

ต้องการที่จะเรียนรู้และใช้ประโยชน์จากศิลปศาสตร์ ซึ่งเกี่ยวข้องกับวิชามนุษยศาสตร์ และเขาจะมีความสามารถมากขึ้นในการออกแบบโครงการที่มีการศึกษาแบบนี้ แผนการ "ห้องเรียนเปิด" ทำให้มีการค้นคว้าวิจัยมากขึ้น ทำให้เกิดศูนย์กลางเรียนอายุน้อยกว่า แรกก่อน

แนวโน้มของการศึกษา

1. การจัดการศึกษาในอนาคต ทำให้เด็กมีโอกาสเท่ากันทางการศึกษา เริ่มจากอายุ 4 ขวบ จนถึงระดับมหาวิทยาลัย โดยพยายามจัดให้เหมาะสมกับระดับ ความสามารถและความถนัดของเด็ก
2. การจัดการศึกษาจะคำนึงถึงความสอดคล้องกับสภาพชีวิตของเด็ก แต่ละท้องถิ่น โดยเฉพาะโรงเรียนในชนบท รัฐบาลและคณะกรรมการจัดการศึกษา จะมีหน้าที่รับผิดชอบร่วมกัน ในการวางแผนจัดการศึกษา มีอำนาจในการจัดสรรเงินอุดหนุนสำหรับการจัดการศึกษา ทั้งนี้เพื่อหลีกเลี่ยงจากการกระทำที่อาจผิดพลาด จากการบริหารงานระบบไปใช้อำนาจแต่ผู้เดียวของรัฐบาลกลาง ณ กรุงวอชิงตัน ดี.ซี.
3. มีโครงการปรับปรุงการศึกษาโดยเน้นหนักด้านวิชาการ เช่น วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และวิธีการสอนใหม่ ๆ เช่น ใช้วิธี Team teaching programmed learning teaching coaching และ non-graded school
4. ระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนรัฐบาล เด็กทุกคนจะมีโอกาสได้เรียน และฝึกทักษะจนสามารถปฏิบัติเป็นอาชีพได้ในระดับที่สังคมต้องการ
5. รัฐบาลจะจัดสรรเงินยืมให้เด็กเรียนไม่จบชั้นมัธยมศึกษา แต่มีความชำนาญ ในวิชาชีพ นำไปลงทุนในการประกอบอาชีพ
6. จะมีการปรับปรุงเงินเดือนครู และครูจะได้รับบริการสวัสดิการเพิ่มขึ้น เช่น ปักอบรมทางวิชาการ ภาษา ในระหว่างปีเกษียณหรือหลังเลิกสอนในตอนเย็น